

nebenfor stille Forslag om, at der istedetfor Forslagets § 10, 2det Punktum, sættes følgende:

„Skulde det Tilfælde indtræffe, at saadan Embedsmands Medvirkning ikke i betimelig Tid kan have, kan Protesten optages af to lovfaste Vidner paa den Maade, som Begjæringens § 82 jfr. 89 og 91 foreskriver; den optagne Protest, ledsaget af selve Begjæringen skal imidlertid inden to Søgnebage forelægges for vedkommende Embedsmand, indføres i hans Protokol og vedlægges denne. Sker dette ikke, har Protesten tabt sin Gyldighed.“

I det foranførte Tilfælde ere Forskrifterne i Begjæringens §§ 19 og 41 jfr. 75 fuldstændigt, naar blot Protesten af Vidnerne er optagen inden den sammesteds foreskrevne Frist, ligesom ogsaa de i Begjæringens § 45 jfr. 20 og 30 omhandlede Frister regnes fra den Dag, da Protesten er optagen af Vidnerne.

Sidste Punktum af § 10 bestemmer endelig, at Udskrift af Protestforretningen ikke maa meddeles Andre end Protestekriveren. Denne Bestemmelse har Udvalget heller ikke ment at kunne gaa ind paa, saaledes som den staar, da der i hvert Fald ikke bør negtes Rekviritus Afgang til at faae en Udskrift, som han kan behøve til sit Forsvar i Begjæringen. Men dernæst har Udvalget anset det for tvivlsomt, om der under de givne Forhold overhovedet bør opstilles Indskrænkninger i Afdelingen til at erholde Protestudskrifter meddelte. Det vigtigste turde vel have været, om man havde gjort en enkelt paa en særlig Maade betegnet Udskrift til det ene gyldige Grundlag for et Begjæringssmaal i Genhold til Begjæringens §§ 25, 26 og 30, medens andre Udskrifter vare tilstrækkelige, hvor det blot kom an paa at benytte Protesten som simpelt Bevismiddel. Men en saadan Ordning er man formentlig ved selve Begjæringen udelukket fra at træffe. Man kan dernæst ikke gjøre Afdelingen til at faae Protestudskrifter meddelte saa næver, at selv Rekvirenten kun kan faae en enkelt Udskrift, der, naar den bortkom, maatte mortificeres, hvilken Ordning med deraf følgende Konsekvenser vilde være til ulideligt Bæver for Begjæringens Gang. Og gaar man ikke saa vidt, men nøies med at fastholde den i Forslaget optagne Regel, hvorefter Udskrift af Protestforretningen kun kan meddeles Rekvirenten, men han dog ikke er udelukket fra at faae en Kjerne af Udskrifter, vil det jo bero paa hans Forgodtbefindende, om en Endossent skal kunne erholde et Exemplar af Protesten og i Genhold dertil kræve Sikkerhed i Medfør af Begjæringens §§ 25, 26 og 30 eller ikke; men en saadan Ordning er formentlig ikke tilfredsstillende. Det Korrektere turde derfor være at give Endossenterne en af Protestekriveren uafhængig Afgang til Protestudskrifter's Erhvervelse, hvilket kan ske ved, at det anførte Punktum i § 10 udelades. Derved

lettes vel Anlæg af Sikkerhedsjægsmaal i Genhold til de anførte Paragrafer i Begjæringen; men denne Mulighed er formentlig kun en naturlig Konsekvens af Protestens Natur og Betydning, isølge hvilken den, som fremhævet, ikke kan gjøres til et identisk Dokument, men altid set maag kunne staves tilstede, naar den forkommer. Har man da først, som Tilfældet er med Begjæringens Forslaget, indladt sig paa at gjøre den til Grundlag for Begjæringssmaal, maa man ogsaa finde sig i at Søgmaalene kunne mangfoldiggjøres med selve Grundlaget. Betyngelsen mod Misbrug er givet derved, at der kun eengang kan søges Sikkerhed hos hver regnespligtig Person, ligesom Begjæringen kun kan foretages eengang betalt. Den svenske Forordning om Begjæringens Indførelse indeholder heller ingen Bestemmelse om Afdelingen til Protestudskrifter's Erhvervelse. Derimod har Udvalget endnu ikke kunnet bringe i Erfaring, hvorledes Forholdet tænkes ordnet i Norge, og da det ønskes, om muligt, at faae Kundskab derom, inden det gjør sin endelige Indstilling til Tinget, forbeholder det sig paa dette Punkt at stille Endringsforslag ved 3die Behandling.

Til Slutning skal Udvalget endnu blot bemærke, at det i Overensstemmelse med, hvad der er udtalt i Betænkningen over Begjæringens Side 6, ogsaa ved denne Leilighed har taget Spørgsmaalet om Begjæringens Noteringerne under Overveelse. Den nuværende Ordning, hvorefter der paa Børsen kun noteres Kurs paa Nøgemark og Sterling, skjønt ikke at være tilfredsstillende, da der formentlig bør noteres Kurs i et videre Omfang. Da den nuværende Noteringsmaade imidlertid er fastsat ad administrativt Veie ved Beskjædigjærelse fra Indværgsministeriet 30te September 1858 i Genhold til Igl. Resolution 13de j. M., jfr. Departem. Tid. f. N. Side 862, behøves der formentlig ingen Lov til dette Diemed, men Administrationen vil selv være i Besiddelse af den fornødne Kompetence til at iværksætte de paagjældende Forandringer, som forhaabentlig ville være gennemførte samtidig med, at den ny Begjæring træder i Kraft.

I Genhold til det Anførte stiller Udvalget følgende Endringsforslag:

Til § 1.

1) Som 3die Stykke tilføies:

„Sager, som anlægges mod dem, der have tegnet Borgen (Ual) for en regnespligtig Person til Begjæringssmaals Opfyldelse“.

Hvis Endringsforslag 1) vedtages:

2) I Linie 2 udgaar Ordet „Ualister“ og i Linie 4 ombyttes „samt“ med „“.